

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Viery Horčicové a Mgr. Jana Kašpara v právní věci žalobce: **Mgr. M.S.**, zastoupeného Mgr. et Mgr. Markem Čechovským, advokátem se sídlem Praha 1, Václavské nám, 21, proti žalovanému: **Generální inspekce bezpečnostních sborů (původně Ministerstvo vnitra)**, se sídlem Skokanská 2311/3, Praha 6-Břevnov, o žalobě proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, inspekce ministra vnitra, ze dne 9.12.2008, č.j. IN-213/00-A-2008,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne ze dne 9.12.2008, č.j. IN-213/00-A-2008, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 13.520,- Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám Mgr. et Mgr. Marka Čechovského, advokáta.

O d ů v o d n ě n í

Žalobou podanou k Městskému soudu v Praze dne 11.2.2009 se žalobce domáhá přezkoumání v záhlaví označeného rozhodnutí Ministerstva vnitra, inspekce ministra vnitra ze dne 9.12.2008, kterým původní žalovaný k odvolání žalobce podle ustanovení § 90 odst. 5, věta druhá, zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) změnil rozhodnutí vedoucího 11.oddělní inspekce ministra vnitra v Brně (dále jen „správní orgán prvního stupně“ nebo též „povinný subjekt“) ze dne 2.10.2008 č.j. IN-262-2/11-A-2008 o odmítnutí žádosti žalobce ze dne 23.9.2008 (doručené povinnému subjektu 29.9.2008) o poskytnutí informací touto žádostí požadovaných, a to tak, že v části odůvodnění rozhodnutí vypustil všechny odkazy týkající se ust. § 11 odst. 6 zákona č. 106/1999Sb., o svobodném přístupu k informacím(dále též jen „zákon“) i v ostatních částech rozhodnutí orgánu I. stupně potvrdil a odvolání žalobce zamítl.

Žalobce v podané žalobě napadá výrok rozhodnutí ze dne 9.12.2008, jímž bylo vysloveno, že se „v ostatních částech rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrzuje a odvolání zamítá, a to pro nesprávné právní posouzení věci mající za následek nezákonnost a nepřezkoumatelnost rozhodnutí.

Žalobce požadoval po povinném subjektu poskytnutí informace týkající se vydaného příkazu ve smyslu ust. § 88a odst. 1 trestního řádu Okresním soudem Brno-venkov pod č.j. 12Nt 37/2007, který byl vydán na základě podnětu Ministerstva vnitra, inspekce ministra vnitra ze dne 17.10.2007 pod č.j. IN 269/11-TČ-2007. Žalobce v tomto trestním řízení působil jako obhájce a na základě vydaného soudního příkazu bylo nařízeno všem operátorům provozujícím mobilní síť poskytnutí údajů o veškerém uskutečněném telekomunikačním provozu za období od 29.4.2007 do 29.10.2007, mezi nimiž se nachází i telefonní čísla využívaná žalobcem. Uvedený soudní příkaz byl vydán na základě podnětu Ministerstva vnitra, inspekce ministra vnitra, 11. oddělení Brno, který obsahuje poznatky na základě nichž byl podnět schválen. Prvním je poznatek Ministerstva zahraničních věcí ČR (dále též jen MZV ČR) o tom, že Oddělení cizinecké policie Brno-venkov a Oddělení cizinecké policie Brno-město vydala kladná rozhodnutí ve věci žádosti o vízum k pobytu nad 90 dnů, ačkoli k nim byla Zastupitelským úřadem v Hanoji vydána záporná stanoviska, přičemž kladná rozhodnutí OCP Brno-venkov jsou dávana do souvislosti s činností žalobce jako advokáta. Druhým poznatkem jsou různé informace poskytnuté jakousi osobou nazvanou „informátor“. Žalobce má za to, že uvedenými poznatky bylo zasaženo do jeho osobnostních práv, do jeho pověsti a dobrého jména, a proto se chce proti tomu hájit.

Žalobce proto žádal poskytnutí informací, a to:

1. Na základě jakého konkrétního poznatku Ministerstva zahraničních věcí ČR, který byl inspekci ministra vnitra, 11.oddělení Brno v dubnu 2007 zaevidován, bylo postupem podle § 158 odst. 1 tr.řádu zahájeno vyšetřování zaměřené na činnost jeho advokátní kanceláře. Žalobce žádal poskytnutí této informace ve stejné podobě v jaké byla inspekci uvedeným ministerstvem poskytnuta.
2. Vzhledem k tomu, že osoby označené jako informátoři zasáhly do jeho práv, žádal žalobce o sdělení totožnosti osob označených jako „informátoři“.
3. Kdy, jakou formou, jakého obsahu, kterému policistovi osoba označená jako „informátor“ poskytovala informace.
4. Zda a v jaké podobě jsou v současné době uchovány údaje o telekomunikačním provozu. Jestliže jsou údaje o telekomunikačním provozu uchovávány, kde se v současné době nachází.

Povinný subjekt žádost o informaci odmítl s odkazem na ust. § 11 odst. 4 písm.a) a b) zákona č. 106/1999 Sb. a na ust. § 11 odst. 6 téhož zákona. Žalobce v odvolání namítal vady, a to, (1) že požadovaná informace nesouvisí žádným způsobem se skutky, pro něž byli obvinění stíháni, (2) že povinný subjekt nesprávně v odůvodnění uvádí § 11 odst. 4 písm.b) a odst. 6 zákona, a (3) upozornil, že požaduje poskytnutí informace, jejíž obsah jednoznačně zasahuje jeho práva na ochranu osobnosti, neboť na základě nich byl vydán uvedený příkaz soudu k odposlechu telefonních stanic jím užívaných, a má tedy právo znát obsah poznatků a totožnost informátora, aby se proti neoprávněným zásahům mohl bránit.

Stejně tak má žalobce právo vědět, zda byl tzv. poznatek MZV ČR povinnému skutečně poskytnut a zda skutečně existuje údajný „informátor“. Navíc uvedené byly získány

ještě před zahájením trestního řízení a užití informátora je pouze podpůrným prostředkem, mimo režim trestního řízení.

Napadené rozhodnutí žalovaného vychází z nesprávného právního posouzení a je nepřezkoumatelné. Žalovaný se nevypořádal s námitkami uvedenými v odvolání, pouze konstatoval průběh řízení s tím, že není vyloučen postup podle zákona č. 106/1999Sb. a že užití § 11 odst. 4 písm. a) tohoto zákona bylo povinným subjektem odůvodněno. Absentuje tak v něm řádné odůvodnění ve smyslu ust. § 68 odst. 3 správního řádu, především úvaha, kterou se při výkladu ustanovení žalovaný řídil a informace o tom, jak se vypořádal s návrhy a námitkami z odvolání. Žalobce v žalobě navrhl, aby soud napadená rozhodnutí obou orgánů zrušil a rozhodl o tom, že se požadovaná informace žalobci poskytuje. Následně žalobní petit změnil při jednání, omezil jej toliko na výrok, jímž navrhl zrušení rozhodnutí.

Původní žalovaný (ministerstvo vnitra) ve vyjádření k podané žalobě, doručeném Městskému soudu v Praze dne 29.5.2009, uvedl, že podle jeho názoru je žalobou napadené rozhodnutí v souladu s právními předpisy, když odstranilo vady rozhodnutí I. stupně a věcně potvrdilo rozhodnutí o odmítnutí žádosti s odkazem na ust. § 11 odst. 4 písm.a) zákona č. 106/1999 Sb., tedy proto, že žádostí dotčené informace, týkající se trestního řízení, nebylo možné poskytnout s ohledem na zákonnou výlukou poskytování informací z probíhajícího trestního řízení.

Ze správního spisu vyplývají následující pro rozhodnutí soudu podstatné skutečnosti:

Dne 29.9.2008 byla Ministerstvu vnitra, Inspekci ministra vnitra doručena žádost žalobce o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., která je obsahově totožná s tvrzením obsaženým v žalobě, konkrétně požadovanými informacemi byly informace uvedené v bodech 1.- 4. shora.

Správní orgán prvního stupně dne 2.10.2008 vydal rozhodnutí č.j. IN-262-2/11-A-2008, kterým žádost o poskytnutí informace odmítl s odvoláním na ust. § 11 odst. 4 písm.a) zákona č. 106/1999 Sb. s tím, že požadované informace se týkají právě probíhajícího trestního řízení, které vychází z řízení ve věci, které jako policejní orgán vedlo 11.odd. IMV pod č.j. IN-269/11-TČ-2007, a které nyní návazně v rámci trestního stíhání vede Okresní státní zastupitelství Brno–venkov. Dále byl uveden odkaz na ust. § 11 odst. 4 písm.b) zákona s tím, že pokud se týče rozhodnutí soudu o nařízení úkonu dle § 88a tr.ř., pak jde o rozhodnutí soudu v rámci jeho rozhodovací činnosti a uvedený vydaný příkaz není pravomocným rozsudkem. V dalším odstavci odůvodnění byl učiněn odkaz na ust. § 11 odst. 6 zákona.

V odvolání, resp. jeho doplnění proti tomuto rozhodnutí žalobce namítl, že v probíhajícím trestním řízení vedeném 11. oddělením IMV pod č.j. IN-269/11-TČ-2007, které nyní probíhá u Okresního státního zastupitelství Brno –venkov působil jako obhájce, přičemž obvinění jsou v této věci stíhání pro skutky, které žádným způsobem nesouvisí s požadovanými informacemi. Poukázal na nesprávně v odůvodnění uvedený odkaz na ust. § 11 odst. 4 písm.b) zákona, protože nežádal poskytnutí informace, která by se týkala rozhodovací činnosti soudů, proti aplikaci § 11 odst. 6 zákona namítl, že jde o pouhou citaci tohoto ustanovení a tvrzení, že by poskytnutím informace byla ohrožena schopnost OČTŘ vyhledávat a odhalovat trestnou činnost. Namítl tak, že jde o rozhodnutí nepřezkoumatelné.

O tomto odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím ze dne 9.12.2008, jak uvedeno již shora, změnil odůvodnění tak, že vypustil odkazy na ust. § 11 odst. 6 zákona s tím že v době rozhodování toto nebylo účinné. V odůvodnění žalovaný shrnul průběh řízení od

podání žádosti až po podané odvolání a dále uzavřel, že z vyhodnocení spisů č.j. IN-269/11-TČ-2007 a IN-262/11-A-2008 a z obsahu odvolání vyplývá, že námitky obsažené v odvolání je nutno odmítnout. Dále uvedl, že přestože mají požadované informace v podstatě charakter žádosti o nahlížení do spisu podle § 65 trestního řádu a měly by být vyřizovány podle této právní normy, není vyloučen postup podle zákona č. 106/1999Sb. Protože trestní věc vedená u 11. oddělení inspekce ministra vnitra v Brně pod č.j. IN-269/11-TČ-2008 a nyní pod č.j. SV 28/2008 u Okresního státního zastupitelství Brno–venkov, není dosud skončena a trestní řízení probíhá, odmítnutí žádosti o podání informace podle § 11 odst. 4 písm.a) zákona bylo tedy odůvodněno. Odkaz na ust. § 11 odst. 4 písm.b) zákona byl v rozhodnutí I. stupně uveden v souvislosti s odmítnutím poskytnout informaci o rozhodnutí soudu o nařízení úkonu podle § 88a tr.ř. Následný odst. odůvodnění uvedl důvod změny- vypuštění odkazů na § 11 odst. 6 zákona, protože nebylo v době vydání rozhodnutí účinné. Výrok rozhodnutí o odmítnutí žádosti byl tak shledán v souladu s právními předpisy, a proto bylo rozhodnutí v ostatním potvrzeno.

Před jednáním nařízeným na 24.4.2012 avizovalo Ministerstvo vnitra soudu s odkazem na ust. § 1 odst. 4 zákona č. 341/2011Sb., o Generální inspekci bezpečnostních sborů, účinného od 1.1.2012, přechod kompetencí s tím, že v dané věci není již nadřízeným orgánem povinného subjektu, ale je příslušná ve věci jednat Generální inspekce bezpečnostních sborů, které soud následně předvolání rovněž doručil. V písemném podání doručeném před zahájením jednání přítomnou osobou pověřenou k jednání za Generální inspekci bezpečnostních sborů, označena jako žalovaná, namítla s odkazem na ust. § 70 a 71 zákona č. 341/2011 Sb., že není univerzálním právním nástupcem k 1.1.2012 zaniklé Inspekce Policie České republiky, dříve Inspekce ministra vnitra, jako útvaru Ministerstva vnitra, práva a povinnosti přešly na ni pouze částečně, a to ve věcech majetkových, pracovněprávních a prováděného trestního řízení. Proto se necítí být pasivně legitimována. Ohledně věci samé pak ve vyjádření byl aprobován postup Ministerstva vnitra-inspekce ministra vnitra ohledně důvodů zamítnutí žádosti s odkazem na vyjádření původního žalovaného ze dne 25.5.2009 s tím, že trestní řízení vedené dále proti obviněné policistce probíhalo do 17.9.2009, kdy bylo ukončeno rozsudkem, obžalovaná byla zproštěna obžaloby. Informace požadované žalobcem byly fakticky obsaženy ve spise vedeném 11. odd. IMV pod č.j. IN-269/11-TČ-2007 a IN 262/11-A-2008, kde byli k zastupování ve všech právních věcech zmocněni advokáti AK žalobce i žalobce sám.

Soud podle ust. § 69 s.ř.s. dospěl k závěru, že k 1.1.2012 přešla pravomoc rozhodovat o žádostech o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999Sb., v případech, kdy povinným subjektem byla dříve Inspekce ministra vnitra, následně Inspekce Policie České republiky jako útvar Ministerstva vnitra, na Generální inspekci bezpečnostních sborů. Uvedený zákon sice v přechodných ustanoveních výslovně nestanoví přechod kompetencí rozhodovat podle zákona č. 106/1999Sb.(jak zpravidla nečiní ani jiné nově přijímané zákony upravující zánik původních a vznik nových státních orgánů či institucí, popř. upravující nově pravomoci stávajících), nicméně k 1.1.2012 zřízená Generální inspekce bezpečnostních sborů jako samostatná organizační složka státu dle § 2 tohoto zákona převzala úkoly vykonávané původní Inspekcí Policie ČR (dříve Inspekcí ministra vnitra) mimo jiné právě vyhledávat, odhalovat a prověřovat skutečnosti nasvědčující tomu, že byl spáchán trestný čin příslušníkem policie, sledovat a vyhodnocovat takové informace. Ve smyslu ust. § 71 odst. 2 uvedeného zákona také trestní řízení, jehož úkony zahájila Inspekce policie České republiky přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona koná inspekce, jde-li o trestný čin příslušníka Policie České republiky (zaměstnance státu zařazeného k výkonu práce v Policii ČR). Podle uvedených ustanovení lze tak dospět k závěru, že Generální inspekce bezpečnostních sborů se

stala i subjektem povinným poskytovat informace podle zákona č. 106/1999Sb. dotýkající se její činnosti, popř. činnosti jejích předchůdců, pro případy téže věcně vymezené náplně její činnosti.

Soud proto jednal jako s žalovaným s Generální inspekcí bezpečnostních sborů.

Při jednání oba účastníci setrvali na argumentaci uvedené v písemných podáních. Žalobce ohledně skutkových okolností upřesnil, že v roce 2008 převzal obhajobu ve věci stíhání pro podplácení pracovníků cizinecké policie a zjistil, že v uvedené trestní věci byl vydán soudní příkaz k odposlechům telefonních čísel mezi nimiž byla i čísla jeho kanceláře. V trestním spise nebyly žádné informace, na základě nichž bylo usnesení soudu vydáno, ani záznamy odposlechů, proto se zajímal o to, na základě čeho byla vlastně žádost o povolení odposlechů soudu podána. Státní zástupce mu potvrdil, že to s touto trestní věcí nesouvisí, že pro toto trestní řízení byly relevantní odposlechy z kanceláří policie, nikoliv z jeho kanceláře, a proto požadoval informaci, na základě čeho byla podána žádost o povolení odposlechů právě čísel jeho kanceláře. Má za to, že pokud nebyly tyto informace součástí trestního spisu a tedy neměly význam pro toto řízení, pak není relevantní odkaz žalovaného na ust. § 11 odst. 1 písm.a) zákona č. 106/1999Sb, žádost v bodě 4. pak nemohla být vůbec odmítnuta s odkazem na uvedené ustanovení.

Žalovaný námitku žalobce, že požadované informace nijak nesouvisely s probíhajícím trestním řízením, nemá za důvodnou, protože tyto informace měly souvislost s vyšetřováním vedeným vůči policistům v trestním řízení. S touto věcí pak souvisely i další trestní věci, které vedly orgány činné v trestním řízení ohledně legalizace pobytu cizinců na území a obchodu s bílým masem, kdy bylo inspekci vedeno šetření vůči orgánům policie a v trestní řízení vedeno jinými orgány policie vůči jiným osobám než policistům. Ohledně informací, které nebyly pro trestní řízení rozhodné, byl dán pokyn státního zástupce k jejich likvidaci. Poznatky zjištěné od MZV a informátora pak inspekce nemohla poskytovat, protože nevznikly její činností.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správním úřadem z hlediska žalobních námitek uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.r.s.) a věc posoudil takto:

Žalobce se podanou žádostí domáhal poskytnutí informací konkretizovaných v bodech 1 až 4. shora. Závěr správních orgánů obou stupňů, že takto požadované informace nelze poskytnout se dovolává předně ust. § 11 odst. 4 písm.a) zákona č. 106/1999Sb. ve znění platném v době vydání rozhodnutí s tím, že se týkají právě probíhajícího trestního řízení, které vychází z řízení ve věci, které jako policejní orgán vedlo 11.odd. inspekce ministra vnitra pod IN-269/11-TČ-2007 a které návazně vede Okresní státní zastupitelství Brno – venkov (str. 2 rozhodnutí I. stupně z 2.10.2008).

Právo na přístup k informacím je základním politickým právem zakotveným v ústavním pořádku České republiky v článku 17 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“). Podle článku 17 odst. 1 Listiny jsou „(s)voboda projevu a právo na informace...zaručeny“. Podle odst. 2 uvedeného ustanovení má „každý...právo...svobodně vyhledávat, přijímat a rozšiřovat ideje a informace bez ohledu na hranice státu“. Podle odst. 4 přitom „(s)vobodu projevu a právo vyhledávat a šířit informace lze omezit zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých,

bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti“. Konečně podle odst. 5 uvedeného ustanovení jsou „(s)tátní orgány a orgány územní samosprávy...povinny přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti. Podmínky a provedení stanoví zákon“.

Právním předpisem jednoduchého práva *de facto* provádějícím citované ustanovení Listiny je zákon o svobodném přístupu k informacím, jenž v § 2 odst. 1 vymezil osobní působnost dané úpravy tak, že „povinnými subjekty, které mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, jsou státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce“.

Ustanovení § 11 odst. 4 písm. a) zákona povinné subjekty zavazuje neposkytnout informace o probíhajícím trestním řízení, toto ustanovení však nelze vykládat tak, že paušálně vylučuje poskytnutí jakékoliv informace o trestním řízení, dokud toto není pravomocně ukončeno. Pod uvedenou výlukou lze zahrnout i informace, které vznikly mimo oblast trestního řízení, nicméně v určitý okamžik s tímto řízením souvisí a mají k němu vztah (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 6 As 18/2009-63). Musí zde být proto dána souvislost s probíhajícím trestním řízením a musí zde být pro uplatnění výluky shledána naléhavá potřeba informace neposkytnout v zájmu nenarušení řízení či práv jiných dotčených osob. Žalobce v dané věci učinil spornou již v odvolání proti rozhodnutí I. stupně přímou souvislost s označeným probíhajícím trestním řízením, vylučoval i dotčení práv jiných, když naopak upozorňoval na dotčení svých práv.

Omezení práva na informace, tedy výlukou stanovenou v § 11 odst. 4 písm.a) zákona č. 106/1999Sb. je nutno vykládat vždy restriktivně. Jak již dovodila judikatura soudů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 1 As 44/2010-103, č.j. 1 As 97/2009 – 119, č.j. 6 As 18/2009 – 63, publ. pod č. 1957/2009 Sb. NSS.) ohledně aplikace předmětného ustanovení soudy dospěly mj. k závěru, že podmínky omezení práva na informace ve smyslu čl. 17 Listiny základních práv a svobod a čl. 10 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod jsou v případě aplikace § 11 odst. 4 písm. a) splněny. Právo na informace je omezeno zákonným ustanovením a současně je omezení poskytnutí informace z důvodu probíhajícího trestního řízení v demokratické společnosti nezbytné, právě z důvodů zachování veřejné bezpečnosti, předcházení nepokojům a zločinnosti či ochrany práv a svobod druhých. Omezení práva na informace podle § 11 odst. 4 písm. a) tak je legitimní, to však nic nemění na tom, že musí být interpretováno restriktivním způsobem v souladu s cílem daného omezení. Podstatný je obsah a okamžik doručení žádosti o informaci: „*Po obdržení žádosti o informaci povinný subjekt nejprve posoudí, zda v konkrétním čase probíhá trestní řízení ohledně informace, která je požadována. O ukončených trestních řízeních informaci poskytne.* Jedná-li se o informaci o probíhajícím trestním řízení, povinný subjekt uváží, zda by poskytnutím informace mohl být zmařen předmět a účel trestního řízení, tedy zpochybněna role státu při zjišťování trestných činů, odhalování, stíhání a odsuzování pachatelů trestných činů či obecně při upevňování zákonnosti. Jedině z tohoto důvodu je ospravedlnitelné veřejnosti požadované informace nezpřístupnit. Pokud nemůže být poskytnutím informace cíl trestního řízení zmařen nebo ohrožen, povinný subjekt informaci poskytne, neboť neexistuje důvod jejího dalšího utajení.

Ustanovení § 11 odst. 4 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. tak nelze interpretovat automaticky způsobem, jak to s obecným odkazem na probíhající trestní řízení učinily v odůvodnění obě vydaná rozhodnutí v této věci, tj. že jakékoliv informace z probíhajícího trestního řízení nebudou žadateli poskytnuty. Povinný subjekt s ohledem na ústavní zásady

práva na informace musí vždy zvážit, zda by poskytnutím informace o probíhajícím trestním řízení mohl být zmařen předmět a účel trestního řízení, tedy zpochybněna role státu při zjišťování trestných činů, odhalování, stíhání a odsuzování pachatelů trestných činů či obecně při upevňování zákonnosti. Doslovný výklad uvedeného ustanovení, a to ani pro přípravnou fázi, kde bude omezení práva na informace spíše pravidlem, tedy paušální odkaz na toto ustanovení tak není přijatelný z ústavněprávního hlediska a je nutno vždy zvážit, nakolik je neposkytnutí informace odůvodněno naléhavou společenskou potřebou. Taková úvaha v napadeném rozhodnutí II.stupně zcela absentuje, úvaha orgánu I. stupně vztahující se však k § 11 odst. 6 zákona, který nabyl účinnosti až k 1.1.2009 tj. po vydání obou rozhodnutí, nemůže absenci řádného zdůvodnění zhojit, předně proto, že tyto pasáže byly rozhodnutím orgánu II. stupně vypuštěny, navíc kromě citace uvedeného ustanovení je užita dále z něho toliko formulace o ohrožení schopnosti orgánů činných v trestním řízení vyhledávat a odhalovat trestnou činnost. Soud proto přisvědčil žalobci, že rozhodnutí nesplňuje požadavky na řádné odůvodnění.

V daném případě rozhodnutí žalovaného, aprobující obecný závěr orgánu prvního stupně ohledně aplikace ust. § 11 odst 4 písm.a) zákona, nemohlo obstát i proto, že žalobce v odvolání zpochybnil souvislost požadovaných informací s vedeným řízením, v němž vystupoval jako obhájce. Tato souvislost je zpochybněna i tvrzením žalovaného, že informace, které nebyly pro dané řízení rozhodné, bylo možné dle pokynu státního zástupce zlikvidovat. Pakliže však nebyly požadované informace pro dané konkrétní řízení rozhodné, tím spíše chybějící závěr obou orgánů o naléhavosti potřeby jejich utajení a tedy neposkytnutí informace žalobci v daném čase z jiných legitimních důvodů, byl nutný. Odkaz na ust. § 11 odst. 1 písm.a) zákona pak nemohl být oporou pro závěr o neposkytnutí informace požadované pod bodem 4. žádosti, tedy zda a v jaké podobě jsou v současné době (v době podání žádosti) uchovávány údaje o telekomunikačním provozu a kde se nachází, pakliže takové informace nebyly součástí dotčeného trestního spisu (dle tvrzení žalobce) a mohly být (jako nerozhodné pro danou trestní věc) dle následného tvrzení žalovaného dle pokynu státního zástupce zlikvidovány. Je tak i otázkou, zda ve fázi rozhodovacího procesu inspekce ministra vnitra o žádosti žalobce ještě existovaly a v případě že ano, zda jejich poskytnutí mohlo v daném čase ohrozit další činnost orgánů policie při vyhledávání a odhalování trestné činnosti.

Argumentace ust. § 11 odst. 4 písm.b) zákona pak byla nadbytečná, žalobce nežádal poskytnutí informace týkající se rozhodování soudů, jak potvrdil i v odvolání; tato okonost však nemohla mít vliv na závěr soudu.

Soud proto podle ust. § 78 odst. 1 s.ř.s. žalobu napadené rozhodnutí zrušil pro vady řízení spočívající v nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů /§ 76 odst. 1 písm.a) s.ř.s./ a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Soud zrušil žalobou napadené rozhodnutí jako celek vzhledem ke způsobu provedené změny rozhodnutí I. stupně, tj. změny jeho odůvodnění samostatným výrokem odvolacího rozhodnutí. Podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu platí, že „je-li to zapotřebí k odstranění vad odůvodnění, změni odvolací orgán rozhodnutí v části odůvodnění“. Správní řád hovoří v § 90 odst. 1 písm. c) o tom, že odvolací orgán změni rozhodnutí v části odůvodnění, neuvádí však již výslovně, zda tato změna má být provedena výrokem rozhodnutí o odvolání anebo postačuje tuto změnu provést v odůvodnění rozhodnutí o odvolání. Soud se přiklání k posléze uvedené možnosti, a to z těchto důvodů:

Právně závaznou částí správního rozhodnutí je výrok, odůvodnění bez dalšího

závazným pro účastníky řízení není, nenabývá právní moci a není vykonatelné. To platí bezpochyby nejen pro odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, ale i pro odůvodnění rozhodnutí o odvolání. Pokud by tedy měl odvolací správní orgán přímo ve výroku rozhodnutí o odvolání uvádět znění odůvodnění prvostupňového rozhodnutí (jak by bylo možno usuzovat při doslovném chápání textu správního řádu a jak zřejmě usuzoval původní žalovaný), docházelo by v tomto případě paradoxně k tomu, že by toto odůvodnění nabývalo právní moci a stávalo se závazným. Takový závěr je ovšem zjevně absurdní a nutně nesprávný. Smyslu zákona naopak nijak neodporuje, pokud odvolací správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí uvede, kterou část (nebo části) odůvodnění rozhodnutí prvostupňového správního orgánu považuje za nesprávné, proč je považuje za nesprávné a vytčené vady následně sám napraví, pokud to považuje za možné.

Pokud se tedy postup odvolací správního orgánu, kdy mění prvostupňové rozhodnutí v části odůvodnění, nemá z výše uvedených důvodů promítnout ve výroku jeho rozhodnutí, je zřejmé, že (není-li z jiného důvodu namíste prvostupňového rozhodnutí změnit v jeho výroku) musí odvolání zamítnout a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdit. Tímto postupem totiž dává najevo, že výrok prvostupňového rozhodnutí považuje za správný a že tento výrok zůstává nezměněn, jak také původní žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl. Ve výroku rozhodnutí o odvolání se tak projeví prováděná změna prvoinstančního rozhodnutí jen tehdy, pokud se tato změna týká výroku.

Výrok o náhradě nákladů je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V daném případě soud úspěšnému žalobci přiznal plnou náhradu těchto nákladů, které tvoří zaplacený soudní poplatek ve výši 2.000,-Kč, a dále náhrada nákladů zastoupení 4 úkony po 2.100,-Kč.(převzetí, podání žaloby Mgr. Hladíkem, převzetí a účast u jednání Mgr. Čechovským) a 4x paušál po 300,-Kč, zvýšená o částku daně z přidané hodnoty ve výši 20%. Celkem tak náhrada nákladů představuje částku 13.520,-Kč (vše dle §7, § 9 a § 11 a § 13 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, v platném znění).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo

jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 24. dubna 2012

Mgr. Jana Brothánková, v.r.
předsedkyně senátu